

garantie moet voor onbepaalde tijd worden gegeven en dient zich uit te strekken tot de rechtsopvolgers onder algemene titel van de eigenrisico-drager en tot het risico dat overgaat op de verkrijgende werkgever, bedoeld in artikel 82, derde lid, van de Wet WIA. Deze regeling heeft tot gevolg dat het Uvw in een situatie als de onderhavige – op eenvoudige wijze – kan verhalen en buiten de regeling tussen beide ondernemingen blijft.

4.4. Ook de wetsgeschiedenis biedt geen aanknopingspunten voor het standpunt van het Uvw dat is beoogd verhaal op een overnemend omslaglid mogelijk te maken of verplicht te stellen. Eerder zijn daar aanwijzingen voor het tegendeel te vinden. De Raad wijst op de nota van wijziging van 19 september 1996, 24698, nr. 10, pagina 24 in de laatste alinea en op pagina 25 eerste alinea en op de memorie van antwoord in de Eerste Kamer van 24 februari 1997, 24698, nr. 97b, pagina 35. Het standpunt van het Uvw dat in de Verzamelwet SZW 2020 aan artikel 84 WIA lid 7 is toegevoegd dat regelt dat het Uvw mag verhalen op de overnemende werkgever, maakt het vorenstaande niet anders. Uit de memorie van toelichting (TK 2018/19, 35275, nr. 3, pagina 15, XIX) volgt dat tot dan niet expliciet in de wet was opgenomen dat het Uvw in deze situaties mocht verhalen. Weliswaar wordt ook aangegeven dat de wetgever steeds heeft bedoeld verhaal ook op het omslaglid mogelijk te maken, maar voor de juistheid van dat standpunt heeft de Raad – zoals het vorenstaande blijkt – geen aanknopingspunten gevonden. De omstandigheid dat de wet – waarop door het Uvw is gewezen – onmiddellijke werking heeft, heeft gelet op de datum van het bestreden besluit geen invloed op dit geschil.

4.5. Uit het vorenstaande volgt dat de Raad niet de opvatting van het Uvw deelt dat op basis van interpretatie de wet voldoende grondslag biedt om een belastend besluit als in geding op te baseren. De Raad deelt het oordeel van de rechtbank ter zake.

5. Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat het hoger beroep van het Uvw niet slaagt en dat de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd. Gelet op deze uitkomst en de motivering daarvoor behoeft het hoger beroep van betrokkene geen aparte bespreking.

6. Er is aanleiding om van het Uvw een griffierecht te heffen van € 541,= en om het Uvw te veroordelen in de proceskosten van betrokkene voor

verleende juridische bijstand. Deze kosten worden begroot op 1 punt voor het hoger beroepschrift, 1 punt voor de zitting van 7 december 2020 en 0,5 punt voor de nadere zitting van 30 maart 2021. De waarde van 1 punt bedraagt € 534,= waardoor de proceskosten in totaal worden begroot op € 1.335,=.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- bevestigt de aangevallen uitspraak;
- veroordeelt het Uvw in de proceskosten van betrokkene tot een bedrag van € 1.335,=;
- bepaalt dat van het Uvw een griffierecht wordt geheven van € 541,=.

226

Intrekking WIA-uitkering geschorst wegens ontoereikend medisch onderzoek

Rechtbank Amsterdam (vzr.)
11 maart 2021, nr. AMS 21/948,
ECLI:NL:RBAMS:2021:1113
(Giesen)
Noot E. van den Bogaard

Voorlopige voorziening. Intrekking uitkering. Amber. Beoordeling toegenomen beperkingen. Telefonisch spreekuur. Geen actuele medische informatie. Urenbeperking. ME/ CVS. Voorschotten toegekend.

[Awb art. 3:2, 3:46, 8:81 lid 1 en 8:84 lid 2 onder d; Wet WIA art. 6 lid 1 en 56 lid 1; Sbaow art. 4]

Samenvatting: i. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de verzekeringsarts zijn conclusies niet dan wel onvoldoende heeft gemotiveerd. Daartoe wordt het volgende overwogen. De verzekeringsarts heeft geen informatie opgevraagd bij derden. Hij heeft vanwege de Covid-19-pandemie een telefonisch spreekuuronderzoek met verzoekster gehouden en geen lichamelijk onderzoek verricht. Blijkbaar heeft de verzekeringsarts zijn bevindingen gebaseerd op de anamnese van verzoekster en deze afgezet tegen de reeds bij de toekenning van de WIA-uitkering in 2019 beschikbare informatie. Het wekt bevreemding dat de

verzekeringsarts vindt dat er voldoende informatie aanwezig is, aangezien alle medische informatie die hij heeft betrokken bij zijn onderzoek dateren van vóór toekenning WIA per 17 april 2019. Juist ingeval van een melding toegenomen arbeidsongeschiktheid dient inzichtelijk te worden wat de verschillen zijn tussen de oude datum in geding, 17 april 2019 en de nieuwe datum in geding, 19 januari 2021. De voorzieningenrechter ziet geen motivering in het rapport van 7 januari 2021 dat de anamnese van verzoekster en de bevindingen van dat onderzoek dezelfde zijn als, althans voornamelijk overeenkomen met, de vorige datum in geding, 17 april 2019. De gemachtigde van verzoekster heeft er ter zitting op gewezen dat uit het dagverhaal uit 2019 naar voren komt dat verzoekster nog buiten kwam. Zo bracht zij de kinderen naar school en deed zij boodschappen. Nu stelt zij sinds september 2020 niet meer buiten te zijn geweest en 95% van de tijd bedlegerig te zijn. De voorzieningenrechter leest in het rapport van de verzekeringsarts niet dat dit niet wordt geloofd of op enigerlei wijze overdreven is. Verder wordt niet inzichtelijk waarom er volgens verweerder geen sprake zou zijn van bedlegerigheid. De verzekeringsarts haalt in zijn rapportage aan dat verzoekster aangeeft dat haar behandelaars haar adviseerden absoluut niet over haar grens te gaan. De verzekeringsarts stelt vervolgens dat onderbelasting zeer schadelijk kan zijn en dat het stellen van zo een grens iets is wat goed begeleid moet worden. Onduidelijk is welke conclusies de verzekeringsarts aan dit laatste verbindt. Onduidelijk is ook of de verzekeringsarts meent dat die begeleiding ontbreekt. Niet in geschil is dat verzoekster is gediagnostiseerd met ME/CVS. De verzekeringsarts heeft niet inzichtelijk gemaakt waarom hij desondanks concludeert dat het niet plausibel is dat verzoekster een stoornis in de energiehuishouding op basis van een ernstige aandoening heeft. Verder schrijft de verzekeringsarts dat een algemene urenbeperking op medische gronden niet van toepassing is, omdat de klachten afhankelijk zijn van specifieke belastingintensiteit en/of specifieke belastingduur. De belasting is door de in de FML geduide beperkingen begrensd. Het blijft de voorzieningenrechter onduidelijk waarom verzoekster de in de FML geduide beperkingen wel aankan. De verzekeringsarts concludeert dat de belastbaarheid in overeenstemming is met de eerder opgestelde FML. Het valt de voorzieningenrechter op dat de FML

van 7 mei 2019 op één punt afwijkend is van de FML van 7 januari 2021. In de nieuwste FML wordt verzoekster beperkt geacht om ongeveer 15 kgf te duwen of te trekken (onder Dynamische handelingen, bij Duwen en trekken), waar dit in de eerdere FML nog 10 kgf is. In het rapport van de verzekeringsarts wordt niet inzichtelijk gemaakt waarom zij nu minder beperkt is geacht.

ii. Verweerder heeft op de zitting geen helderheid kunnen scheppen over de onduidelijkheden. Verweerder stelde zich daarbij op het standpunt dat dit niet betekent dat het besluit onrechtmatig is genomen en dat in bezwaar de tekortkomingen kunnen worden hersteld. De voorzieningenrechter volgt dit standpunt niet. Omdat verzoekster door dit belastende bestreden besluit geen inkomen meer ontvangt, had het op de weg van verweerder gelegen om dit besluit deugdelijk te onderbouwen. Dat is niet gebleken.

Uitspraak van de voorzieningenrechter van 11 maart 2021 in de zaak,

tussen:

[verzoekster], te Amsterdam, verzoekster
(gemachtigde: mr. C. de Blaeij),

en

de raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder
(gemachtigde: M. van der Plas).

Procesverloop

Bij besluit van 25 januari 2021 (het bestreden besluit) heeft verweerder bepaald dat de uitkering van verzoekster op basis van de WIA¹ wordt beëindigd met ingang van 26 maart 2021.

Verzoekster heeft tegen het bestreden besluit bezwaar gemaakt en de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 2 maart 2021. Partijen hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigden.

Overwegingen

1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en bindt de rechtbank in een (eventueel) bodemgeding niet.

1 Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen.

Aanleiding voor deze procedure

2. Verzoekster is op 19 april 2017 uitgevallen voor haar werk als [functie] voor 30 uur per week. Zij ontvangt sinds 17 april 2019 een WGA-uitkering.² Verweerder heeft verzoekster toen voor meer dan 35% (39,1%) arbeidsongeschikt bevonden. Ten grondslag hieraan ligt onder andere de functionele mogelijkhedenlijst (fml) van 7 mei 2019. Ondanks haar bezwaar en beroep tegen dit percentage, is dit in rechte vast komen te staan.³

3. Op 30 november 2020 heeft verzoekster een melding toegenomen arbeidsongeschiktheid gedaan. Volgens het rapport van de verzekeringarts van 7 januari 2021 en de door hem opgestelde fml van 7 januari 2021 heeft verzoekster op 19 januari 2021 (de datum in geding) dezelfde medische mogelijkheden als op 17 april 2019 (de oude datum in geding). De arbeidsdeskundige heeft op basis van de fml gezocht naar functies die verzoekster – in theorie – zou kunnen uitoefenen en geconcludeerd dat verzoekster minder dan 35% (33,53%) arbeidsongeschikt is. Verweerder heeft daarom met het bestreden besluit verzoeksters WIA-uitkering per 26 maart 2021 beëindigd.

Standpunt verzoekster

4. Verzoekster is het hiermee niet eens. Volgens haar zijn de klachten juist alleen maar erger geworden. Zij ligt door haar [aandoening] 95% van de tijd in bed en heeft daardoor geen duurzaam benutbare mogelijkheden. Daarom wil zij een IVA⁴-uitkering. Zij voert – kortgezegd – aan dat de verzekeringarts onzorgvuldig en inconcludent onderzoek heeft gedaan. Zij heeft er daarbij vooral op gewezen dat de verzekeringarts van oude dossierstukken uit is gegaan, terwijl zij juist heeft gezegd dat haar gezondheid achteruit is gegaan.

Oordeel van de voorzieningenrechter

5. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de verzekeringarts zijn conclusies niet dan wel onvoldoende heeft gemotiveerd. Daartoe wordt het volgende overwogen.

5.1. De verzekeringarts heeft volgens zijn rapport van 7 januari 2021 geen informatie opgevraagd bij derden, zoals een behandelaar, “omdat voldoende informatie aanwezig is” en “omdat de klant voldoende geïnformeerd is over de medische bevindingen en de behandeling”. Hij heeft vanwege de Covid-19-pandemie een telefonisch spreekuuronderzoek met verzoekster gehouden. Verder schrijft hij dat geen lichamelijk onderzoek is verricht omdat “er – ten opzichte van het vorige onderzoek – geen verandering is opgetreden in klachten en belemmeringen (reeds bestaande fysieke klachten). Een hernieuwd onderzoek heeft geen toegevoegde waarde.” Blijkbaar heeft de verzekeringarts deze bevindingen gebaseerd op de anamnese van verzoekster en deze afgezet tegen de reeds bij de toekenning van de WIA-uitkering in 2019 beschikbare informatie.

5.2. Het wekt bevreemding dat de verzekeringarts vindt dat er voldoende informatie aanwezig is, aangezien alle medische informatie die hij heeft betrokken bij zijn onderzoek dateren van vóór toekenning WIA per 17 april 2019. Juist in geval van een melding toegenomen arbeidsongeschiktheid dient inzichtelijk te worden wat de verschillen zijn tussen de oude datum in geding, 17 april 2019 en de nieuwe datum in geding, 19 januari 2021. De voorzieningenrechter ziet geen motivering in het rapport van 7 januari 2021 dat de anamnese van verzoekster en de bevindingen van dat onderzoek dezelfde zijn als, althans voornamelijk overeenkomen met, de vorige datum in geding, 17 april 2019. De gemachtigde van verzoekster heeft er ter zitting op gewezen dat uit het dagverhaal uit 2019 naar voren komt dat verzoekster nog buiten kwam. Zo bracht zij de kinderen naar school en deed zij boodschappen. Nu stelt zij sinds september 2020 niet meer buiten te zijn geweest en 95% van de tijd bedlegerig te zijn. De voorzieningenrechter leest in het rapport van de verzekeringarts niet dat dit niet wordt geloofd of op enigerlei wijze overdreven is. Verder wordt niet inzichtelijk waarom er volgens verweerder geen sprake zou zijn van bedlegerigheid.

5.3. De verzekeringarts haalt in zijn rapportage aan dat verzoekster aangeeft dat haar behandelaars haar adviseerden absoluut niet over haar grens te gaan. De verzekeringarts stelt vervolgens dat onderbelasting zeer schadelijk kan zijn en dat en het stellen van zo een grens iets is wat goed begeleid moet worden. Onduidelijk is welke conclusies de verzekeringarts aan dit laatste ver-

2 Werkhervatting Gedeeltelijk Arbeidsgeschikten, uitkering op grond van de WIA.

3 Uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 10 juni 2020, AMS 19/6547.

4 Inkomensvoorziening Volledig Arbeidsongeschikten, uitkering op grond van de WIA.

bindt. Onduidelijk is ook of de verzekeringsarts meent dat die begeleiding ontbreekt.

5.4. Niet in geschil is dat verzoekster is gediagnosticeerd met [aandoening]. De verzekeringsarts heeft niet inzichtelijk gemaakt waarom hij desondanks concludeert dat het niet plausibel is dat verzoekster een stoornis in de energiehuishouding op basis van een ernstige aandoening heeft.

5.5. Verder schrijft de verzekeringsarts dat een algemene urenbeperking op medische gronden niet van toepassing is, omdat de klachten afhankelijk zijn van specifieke belastingintensiteit en/of specifieke belastingduur. De belasting is door de in de fml geduide beperkingen begrensd. Het blijft de voorzieningenrechter onduidelijk waarom verzoekster de in de fml geduide beperkingen precieze wel aankan.

5.6. De verzekeringsarts concludeert dat de belastbaarheid in overeenstemming is met de eerder opgestelde fml. Het valt de voorzieningenrechter op dat de fml van 7 mei 2019 op één punt afwijkend is van de fml van 7 januari 2021. In de nieuwste fml wordt verzoekster beperkt geacht om ongeveer 15 kgf te duwen of te trekken (onder Dynamische handelingen, bij Duwen en trekken), waar dit in de eerdere fml nog 10 kgf is. In het rapport van de verzekeringsarts wordt niet inzichtelijk gemaakt waarom zij nu minder beperkt is geacht.

5.7. Tot slot overweegt de voorzieningenrechter dat verweerder op de zitting geen helderheid heeft kunnen scheppen over de onduidelijkheden. Verweerder stelde zich daarbij op het standpunt dat dit niet betekent dat het besluit onrechtmatig is genomen en dat in bezwaar de tekortkomingen kunnen worden hersteld. De voorzieningenrechter volgt dit standpunt niet. Omdat verzoekster door dit belastende bestreden besluit geen inkomen meer ontvangt, had het op de weg van verweerder gelegen om dit besluit deugdelijk te onderbouwen. Dat is niet gebelegen.

Conclusie

6. Gelet op het voorgaande kan het rapport van de verzekeringsarts van 7 januari 2021 het bestreden besluit niet dragen. In bezwaar zal verweerder, zoals de gemachtigde van verweerder ook ter zitting is verklaard, deze gebreken moeten herstellen. De voorzieningenrechter zal de voorlopige voorziening toewijzen door het bestreden besluit te schorsen tot zes weken nadat op het bezwaar is

beslist. Dit betekent dat verzoekster voorlopig haar WIA-uitkering behoudt.

7. De voorzieningenrechter veroordeelt verweerder in het door verzoekster betaalde griffierecht van € 49,= en de door haar gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de voorzieningenrechter op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.068,= (1 punt voor het indienen van het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 534,= en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De voorzieningenrechter:

- schorst het bestreden besluit tot zes weken na de beslissing op het bezwaar;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van verzoekster tot een bedrag van € 1.068,=;
- draagt verweerder op het griffierecht van € 49,= aan verzoekster te vergoeden.

NOOT

1. Deze noot borduurt voort op mijn noot onder de hierna in deze aflevering opgenomen uitspraak van de voorzieningenrechter van de CRvB van 17 mei 201, ECLI:NL:CRVB:2021:1153, «USZ» 2021/227, waarin ik heb uiteengezet dat bij toegevoerde voorlopige voorzieningen in arbeidsongeschiktheidszaken het oordeel over het spoedeisend belang en het oordeel over de rechtmatigheid van het bestreden besluit doorgaans met elkaar versmelten. De hier opgenomen uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam is een meer dan fraai voorbeeld daarvan: de gebreken in de voorbereiding en de motivering van het bestreden besluit zijn van dien aard dat de voorzieningenrechter de voorlopige voorziening toewijst zonder ook maar een woord te wijden aan het spoedeisend belang.

2. Wat is de casus? Verzoekster was in 2004 finaliste van Expeditie Robinson. Jaren later ontwikkelt zij chronische vermoeidheidsklachten waarvoor de diagnose ME/CVS is gesteld. Sinds 17 april 2019 ontvangt zij een WGA-uitkering gebaseerd op een mate van arbeidsongeschiktheid van 39,1%. In november 2020 meldt zij zich toegevoerde arbeidsongeschikt. De verzekeringsarts vindt dat haar belastbaarheid niet is gewijzigd

ten opzichte van die per 17 april 2019 en stelt op 7 januari 2021 een FML op waarin zij op één onderdeel zelfs minder beperkt wordt geacht. Op grond van die FML stelt de arbeidsdeskundige de mate van arbeidsongeschiktheid vast op 33,53%. De melding van toegenomen arbeidsongeschiktheid leidt dan ook niet tot verhoging van de uitkering, maar tot beëindiging daarvan.

Verzoekster maakt bezwaar en voert aan dat het onderzoek onzorgvuldig en inconcludent is, omdat de verzekeringsarts is uitgegaan van oude dossierstukken, terwijl zij juist heeft gezegd dat haar gezondheid is verslechterd. Zij ligt 95% van de tijd in bed en heeft daardoor geen benutbare mogelijkheden (art. 2 lid 5 onder b Sbaow). Hangende dat bezwaar vraagt zij om een voorlopige voorziening.

3. Zonder ook maar een woord te wijden aan de vraag of er sprake is van een spoedeisend belang, pakt de voorzieningenrechter direct door naar de inhoud van de zaak en oordeelt hij dat de verzekeringsarts zijn conclusies niet dan wel onvoldoende heeft onderbouwd. Hoewel hij een groot aantal gebreken noemt, lijkt mij de essentie van die gebreken te zijn dat de verzekeringsarts zijn oordeel over de beperkingen op 19 januari 2021 uitsluitend heeft gebaseerd op medische informatie die dateert van vóór de toekenning van de WIA-uitkering per 17 april 2019 en een telefonisch spreekuur van 7 januari 2021, hij geen informatie heeft opgevraagd over het beloop van de klachten na 17 april 2019 en verzoekster ook niet in persoon heeft gezien.

Het UWV betoogt dat tekortkomingen in het primaire besluit in bezwaar kunnen worden hersteld en dat dit niet betekent dat het besluit onrechtmatig is. De voorzieningenrechter gaat hier niet in mee en oordeelt in r.o. 5.7 dat “omdat verzoekster door dit belastende bestreden besluit geen inkomen meer ontvangt, (...) het op de weg van verweerder (had) gelegen om dit besluit deugdelijk te onderbouwen. Dat is niet gebleken.” Hij concludeert dat het UWV de gebreken (inderdaad) in bezwaar zal moeten herstellen, maar ziet in die gebreken wel aanleiding om het bestreden besluit te schorsen, zodat verzoekster gedurende de behandeling van het bezwaar haar WIA-uitkering behoudt.

4. Hoewel de voorzieningenrechter zich niet expliciet uitlaat over het spoedeisend belang, blijkt uit zijn verwijzing naar het niet meer ontvangen van inkomen dat hij daarin het spoedeisend be-

lang ziet gelegen. Vanzelfsprekend is dat echter niet, aangezien het niet beschikken over een eigen inkomen op zich niet betekent dat er sprake is van een acute (financiële) noodsituatie; zie de in punt 3 van mijn noot onder CRvB (vzr.) 17 mei 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:1153, «USZ» 2021/227, aangehaalde uitspraken. Naar mijn inschatting zijn het ook niet de financiële gevolgen van het bestreden besluit die voor de voorzieningenrechter de doorslag hebben gegeven, maar de veelheid aan gebreken daarin in combinatie met (de irritatie over) het niet ter zitting verschijnen van het UWV.

5. Met zijn uitgebreide opsomming van die gebreken geeft de voorzieningenrechter het UWV een niet mis te verstane aanwijzing voor het in de bezwaarprocedure te verrichten onderzoek. Die aanwijzing houdt in dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep:

(1) verzoekster persoonlijk dient te zien;

(2) actuele informatie moet opvragen bij de handelend sector; en

(3) in zijn rapportage in elk geval:

(a) inzichtelijk dient te maken wat de verschillen zijn tussen de situatie ten tijde van de toekenning van de WIA-uitkering en de nieuwe datum in geding en daarbij zowel het dagverhaal uit 2019 als dat vanaf september 2020 dient te betrekken, o.a. op de punten van het buitenshuis komen en bedlegerigheid;

(b) dient in te gaan op het advies van verzoeksters behandelaars om absoluut niet over haar grens te gaan en het standpunt van de primaire verzekeringsarts dat onderbelasting zeer schadelijk kan zijn en dat het stellen van zo een grens iets is wat goed begeleid moet worden, alsmede welke conclusies aan dit laatste moeten worden verbonden en of die begeleiding al dan niet aanwezig is;

(c) inzichtelijk dient te maken waarom het – ondanks de gediagnosticeerde ziekte ME/CVS – niet plausibel is dat verzoekster een stoornis in de energiehuishouding heeft;

(d) inzichtelijk dient te maken waarom, ondanks de vaststelling van de primaire verzekeringsarts dat de klachten afhankelijk zijn van de *specifieke* intensiteit en/of *specifieke* duur van de belasting, verzoekster de in de FML geduide *algemene* beperkingen (zonder urenbeperking) wel aankan;

(e) inzichtelijk te maken waarom verzoekster in de FML van 7 januari 2021 op duwen of trekken

(beoordelingspunt 4.13, EvdB) minder beperkt wordt geacht dan in de FML van 7 mei 2019.

6. Waar de uitspraak van de voorzieningenrechter van de CRvB 17 mei 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:1153, «USZ» 2021/227, een *zuiver procedurele* beslissing is, waarbij een termijn wordt gesteld waarbinnen het UWV een herbeoordeling moet afronden maar niet vooruit wordt gelopen op de mogelijke uitkomst daarvan, geeft de inhoudelijke kritiek op het bestreden besluit de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam meer het karakter van een *prejudiciële bestuurlijke lus*. Daarmee wordt duidelijk dat ook in deze zaak de *voortgang van de bodemprocedure* een van de 'betrokken belangen' is die het met onverwijld spoed treffen van een voorziening vereist.

7. Maar anders dan de voorzieningenrechter van de CRvB kent de voorzieningenrechter van de rechtbank Amsterdam wel voorschotten toe. De vraag is of hij daarmee een voorschot neemt op de (door hem verwachte) uitkomst van de bezwaarprocedure of dat hij beoogt het UWV extra onder druk te zetten. In beide gevallen zadelt hij verzoekster op met het risico dat zij later de ontvangen voorschotten moet terugbetalen. Ook op die manier kan een voorlopige voorziening als een boemerang in het nadeel van verzoekster terugkeren (zie ook punt 5 van mijn noot onder ECLI:NL:CRVB:2021:1153, «USZ» 2021/227). Dat restitutierisico is iets waar de voorzieningenrechter van de CRvB in zijn uitspraak van 3 november 2020, ECLI:NL:CRVB:2020:2919, «USZ» 2021/3, bij de toewijzing van een eenmalig voorschot nadrukkelijk op wijst, maar waar de Amsterdamse voorzieningenrechter volledig aan voorbij gaat. Ik vraag me af hoe verstandig het is om op deze manier een voorschot te nemen op de uitkomst van het bezwaar. Immers, de WIA-uitkering was toegekend op basis van 39,1% arbeidsongeschiktheid en de beëindiging is gebaseerd op een arbeidsongeschiktheid van 33,53%. Er bestaat een reële kans dat het verschil van 5,57% vooral is terug te voeren op het gebruik van recentere loonwaarden van de aan de schatting ten grondslag gelegde functies. Dat het opvragen van recente informatie bij de behandelend sector en een persoonlijk onderzoek van de betrokkene zal leiden tot het aannemen van meer beperkingen en dat bij meer beperkingen de mate van arbeidsongeschiktheid hoger dan 35% zal blijken te zijn, is op zich natuurlijk denkbaar, maar bij de

huidige stand van de rechtspraak over ME/CVS niet iets dat op voorhand kan worden aangemenen.

8. Op de website en het twitteraccount van de echtgenoot van verzoekster is informatie gepubliceerd over de achtergrond van verzoekster en haar strijd tegen haar ziekte. Of deze informatie op de zitting is getoond en/of anderszins een rol heeft gespeeld bij het oordeel van de voorzieningenrechter, blijkt niet uit de uitspraak. Maar als ik het op twitter gepubliceerde filmpje zie (<https://twitter.com/robwriting/status/1355117744275001344?s=20>), dan lijkt mij het oordeel van de verzekeringarts dat het niet plausibel is dat verzoekster een stoornis in de energiehuishouding heeft (r.o. 5.4), inderdaad niet navolgbaar. En als de mate van arbeidsongeschiktheid zonder urenbeperking uitkomt op 33,53% dan is de verwachting van de voorzieningenrechter dat deze met een urenbeperking hoger dan 35% zal zijn, wel navolgbaar.

9. Tot slot nog dit: als in bezwaar de mate van arbeidsongeschiktheid opnieuw uitkomt beneden de 35%, dan dwingt de toekenning van voorschotten het UWV om de vraag onder ogen te komen of het vanuit oogpunt van zorgvuldigheid aanvaardbaar is om de oorspronkelijke beëindigingsdatum te handhaven als het primaire besluit zoveel gebreken kent en de beëindiging pas in bezwaar van een toereikende onderbouwing wordt voorzien.

Het lijkt mij dat als het primaire besluit op zich voldoende zorgvuldig is *voorbereid* (in de zin van het vergaren van alle relevante feiten en af te wegen belangen als bedoeld in art. 3:2 Awb), de nadere besluitvorming in bezwaar niet hoeft te leiden tot verschuiving van de beëindigingsdatum. Maar als de voorbereiding van het primaire besluit gebrekkig is, getuigt het van willekeur om op basis van *later* onderzoek de *oorspronkelijke* beëindigingsdatum te handhaven. Zoals de voorzieningenrechter in r.o. 5.7 terecht benadrukt, dient een dergelijk besluit direct, dus al in primo, deugdelijk te worden onderbouwd en niet pas in bezwaar: het *feitenonderzoek* dient plaats te vin-

den *voorafgaand* aan het besluit en niet pas daarna als de betrokkene bezwaar maakt.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten

227

Nadere beoordeling medische situatie per latere datum alsnog en per direct noodzakelijk, omdat uitkomst daarvan mogelijk van invloed is op voorliggend geschil

Centrale Raad van Beroep (vzr.)
17 mei 2021, nr. 21/1232 WIA-VV,
ECLI:NL:CRVB:2021:1153
(Van de Griend)
Noot E. van den Bogaard

Voorlopige voorziening. Intrekking uitkering. Amber. Beoordeling toegenomen beperkingen. Opdracht voorzieningenrechter. Geen voorschotten.

[Awb art. 3:2, 3:46, 8:81 lid 1 en 8:84 lid 2 onder d; Wet WIA art. 57 lid 1]

Samenvatting: Het UWV heeft de aanvraag om een WIA-uitkering in verband met toegenomen arbeidsongeschiktheid per 4 februari 2019 afgewezen omdat er geen sprake is van wijziging in de gezondheidssituatie. In bezwaar heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep geconcludeerd dat de opname in het ziekenhuis van 5 tot 12 april 2019 en de wijziging van de medicatie reden geven voor onderzoek naar de situatie per 5 april 2019. Omdat het gaat om een latere datum dan 4 februari 2019 heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep dit verder ter beoordeling gelaten aan de primaire afdeling. Die beoordeling per 5 april 2019 is uitgebleven. De voorzieningenrechter concludeert dat nadere verzekeringsgeneeskundige beoordeling van de situatie op en na 5 april 2019 alsnog en per direct noodzakelijk is. Gelet op het zich onder de gedingstukken bevindende rapport

van de contractarts van het UWV van 5 december 2019 is niet uitgesloten dat sprake is van een toename van beperkingen per 4 februari 2019. Door het zeer korte tijdsverloop tussen 4 februari 2019 en 5 april 2019 kan ook niet worden uitgesloten dat deze herbeoordeling van invloed is op het nu bij de Raad voorliggende geschil. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is er daarom sprake van twijfel of de aangevallen uitspraak in hoger beroep in stand zal kunnen blijven. De voorzieningenrechter ziet dan ook aanleiding het UWV op te dragen het in het vooruitzicht gestelde herbeoordelingstraject binnen tien weken af te ronden. Gelet op de onzekere uitkomst van de nadere beoordeling ziet de voorzieningenrechter onvoldoende grond om het UWV op te dragen een voorschot aan verzoeker te verstrekken.

Uitspraak op het verzoek om voorlopige voorziening,
tussen:
[verzoeker] te Suriname (verzoeker)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Procesverloop

Namens verzoeker heeft mr. S. Maachi, advocaat, hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 5 november 2020, 19/3892 (aangevallen uitspraak). Tevens heeft mr. Maachi namens verzoeker op 12 april 2021 een verzoek om een voorlopige voorziening gedaan. Het Uwv heeft schriftelijk gereageerd op dit verzoek.

Het onderzoek ter zitting heeft via videobellen plaatsgevonden op 10 mei 2021. Namens verzoeker is mr. Maachi verschenen. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door F.M.J. Eijmael.

Overwegingen

1.1. Bij besluit van 1 juni 2012 heeft het Uwv verzoeker met ingang van 5 juli 2012 in aanmerking gebracht voor een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA), waarbij de mate van arbeidsongeschiktheid is vastgesteld op 80 tot 100%. Begin 2017 is verzoeker naar Suriname verhuisd. In het kader van een herbeoordeling heeft verzoeker op 12 februari 2018 in Suriname contractarts Uwv, L.P. ChinKon-Sung, bezocht. Hierna is bij besluit van 15 oktober 2018 de WGA-uitkering van verzoeker